

ли за Рим?

Славейков отново весело се изсмя и пак потупа младежа по рамото.

- За него не се безпокой! Йосиф Соколски е на сигурно място. Не ще може вече да отиде в Рим!

- Как? - възкликна тревожно Николай. - Какво е станало с него?

- Жив и здрав е. Дядо Йосиф е тук. Аз го доведох... Но право го отвляхох. Тя беше една... Задигнахме го и толкоз! А сега довиждане. Отивам у бай Палаузов!

- И аз ще дойда с тебе! - решително каза живописецът. - Мене ме боли за черковния въпрос, както всеки друг...

Вечерта, след като настанах дядо Йосиф Соколски, който още не можеше да се успокои от внезапното му отвлечане с параклиса, Славейков и Павлович можах да се разговорят по-надълго. Докато гостите на Николай Палаузов, един от главните членове на българското Одеско настоятелство, още оживено спореха върху по-нататъшния ход на черковния въпрос, Николай разправи на знаменития даскал, писател и борец за свобода своите преживелици.

- Какво смяташ да работиш сега? - питаше загрижено Славейков младия син на своя любим учител. - с книжки и картини не се живее. Печелиш ли поне за хляба?

От мълчанието на младежа той разбра. Знаеше отдавна, по личен опит, как се събират пари от спомоществатели, как мъчно разтварят кесията си богатите... Николай неволно посегна да си вземе още нещо от богатата трапеза. Въздъхна.

- Аз трябва да работя и печеля не само за своя хляб. Трябва да помагам на братя си да завърши медицината във Виена. Трябва да събера пари, за да печатам литографиите си. Тана смятам,